

Frankrike: "Seksuelle overgrep er gjort til en banalitet"

Tysklands nabo Frankrike, har antakelig en muslimsk befolkning på mellom seks og åtte millioner, det vil si 10 – 12 prosent av befolkningen.ⁱ I takt med de voksende enklavene, har volden mot kvinnene både økt og fått mer og mer groteske utslag. Gjennom 90-tallet var det stille om forholdene. I 2002 kom vendepunktet. En ung kvinne med røtter i Tunis, Samira Bellil, brøt tausheten gjennom boken *Gruppevoldtektenes helvete* (2002).ⁱⁱ Her forteller hun om hvordan hun gjentatte ganger ble gruppevoldtatt, første gang bare 14 år gammel. Hennes egen kjæreste bød henne frem til kamerater. Ifølge Bellil er dette overhodet ikke en marginal praksis. Det oppsiktsvekkende den gang var at ingen tidligere hadde fortalt i full offentlighet om hvor utsatte jentene er for gruppevoldtekter på innsiden av enklavene. Samira Bellil turnerte fra det ene radiostudioet til det andre fjernsynsstudioet med sine beretninger om hvor sårbare og hjelpeløse jentene er på innsiden av enklavene. Hvordan de ikke våger å fortelle sine nærmeste om hvilke seksuelle overgrep de utsettes for – i skam, og i forvissing om at de selv pålegges skylden. Hvordan de tvinges inn i sløret. Hvorfor jentene ikke kan gå ut etter mørkets frembrudd uten beskyttelse av familiens menn. En jente eller kvinne uten slør, en jente eller kvinne alene ute om kvelden, defineres som en ikke-muslim – og hun kan voldtas. I enklavene satt Frankrikes bortgjemte jenter så godt som målløse og hørte på den modige Samiras beretninger.ⁱⁱⁱ

Samme år ble Frankrike rystet av et drap: 4. oktober ble 17 år gamle Sohane Benziane av tunisisk herkomst, brent til døde i et kjellerrom på utsiden av Paris. Drapsmannen, også han av nordafrikansk opprinnelse, var hennes ekskjæreste. Den 19 år gamle mannen skal ha lokket Sohane inn i et søppelrom i en kjeller. Da hun avviste å adlyde hans befalinger, ble hun torturert og voldtatt. Deretter dynket ekskjæresten Sohane med bensin og tente på henne. Morderen fikk 25 års fengsel, og en medhjelper fikk syv års fengsel. Under rettssaken sa aktor at selve forestillingen av en ung kvinne brent levende, sendte Frankrike "flere århundre tilbake". Han la til: "Hennes død er blitt symbolet på den meste ekstreme volden mot kvinner."^{iv} Sohanes søster kommenterte drapet slik: "De pleide å brenne søppeldunker og biler – nå brenner de jenter."^v

Sohanes død ble mer enn et symbol. Drapet ble til en historisk vekkelse i Frankrike. Seks jenter og to gutter startet kampen, inspirert av både Samira Bellil og Sohane Benziane. De påbegynte en marsj fra Paris i februar 2003. De gikk fra by til by med sitt budskap til politikere om å våkne opp og ta inn over seg hva som skjer med landets nye jenter og kvinner. De banket på ordføreres dører, de snakket med journalister. De ble lyttet til i respekt, nesten til deres egen forbløffelse. Flere og flere marsjerte med dem, snart var de blitt til over 1 000 personer. Da de avsluttet marsjen på Den internasjonale kvinnedagen 8. mars 2003, var de seks jentene og to guttene blitt til en folkemengde på 30 000 personer som protesterte mot menns vold og enklavens sosiale forfall. Marsjens avkom ble den i dag internasjonalt kjente organisasjonen, *Verken hore eller undertrykt*. Organisasjonens gudmor ble Samira Bellil.^{vi}

Året etter skjedde nok et drap som setter Frankrike "flere århundre tilbake". 23 år gamle Ghofrane Haddaoui, med røtter i Tunis, skulle snart stå brud. Den unge kvinnen fra Marseille avslo derfor et frieri

fra en ung mann, også han av tunisisk herkomst. I raseri over å bli avvist, regelrett steinet han og en kamerat Ghofrane til døde. *Verken hore eller undertrykt* organiserte en protestmarsj gjennom Marseilles gater, med slagord mot "muslimske mørkemenn" og "fundamentalismen som fengsler kvinner".^{vii}

Frankrike har hatt flere rettssaker om gjengvoldtekter de siste årene som har satt spor i nasjonens bevissthet. En av dem handler om en 13 år gammel jente som skal ha blitt voldtatt av 88 gutter og unge menn over en periode på fire måneder. En annen handlet om ei jente på 15 år som ble voldtatt av 18 ungdommer i nabolaget. De fikk dommer fra fem til 12 års fengsel. Det som sjokkerte offentligheten mest i den siste saken, var reaksjonene til guttenes mødre. En av mødrene kommenterte dommen slik: "Dere kaller dette rettferdighet, syv års fengsel for litt oralsex. Det er jenta som skulle vært bak gitteret."^{viii} En advokat som har representert offer for gjengvoldtekt karakteriserer situasjonen slik: "Vi har tillatt utvikling av en subkultur med egne koder og referanser, der seksuelle overgrep er gjort til en banalitet."^{ix}

I Frankrike har islamistiske organisasjoner som *Det muslimske brorskapet*, etablert seg med omfattende nettverk, som får betydelige ressurser fra blant andre de ytterliggående wahabbistene i Saudi-Arabia. I mange av de franske enklavene patruljerer islamistiske grupper. De går eksempelvis fra dør til dør og forteller folk at kvinner ikke må behandles av mannlige leger, at muslimer ikke må ta imot blod fra jøder eller kristne, og at det er forbudt for jenter å studere naturvitenskap og delta i svømmeundervisningen. Islamisters terror overfor vanlige folk bekreftes med tydelighet gjennom en undersøkelse fra enklaven Courneuve. 77 prosent av muslimske kvinner som bærer slør, gjør det fordi de er redde for å bli trakassert av islamistiske patruljer.^x

Under de voldsomme opptøyene i Frankrike i 2005, var det få i Europa som pekte på de religiøse aspektene og kvinneperspektivet som aktuelle forklaringsfaktorer. Fokuset var på marginalisering, arbeidsløshet, liten fremtidstro og rasisme. Ett hederlig unntak er den ledende tyske feministen Alice Schwarzer. Hun påpeker at blant de 40 prosentene arbeidsledige unge med innvandrerbakgrunn i Frankrike, er 25 prosent av dem unge menn og 50 prosent er unge kvinner. "I sosiale termer skulle således kvinnene ha dobbelt så sterk grunn til å protestere". Men muslimske kvinner roper ikke i gatene. Schwarzer sier det slik: "De visker bak gardinene." Og når jenter og kvinner først protesterer i gatene er det sjeldent mot staten. De protesterer mot voldsbruken til deres egne menn.

Schwarzer viser til at i hennes hjemland Tyskland, er unge tyrkere sterkt overrepresentert på kriminalstatistikker. Hele 25 prosent av tyrkiske gutter støtter oppunder voldsbruk, mot bare seks prosent av tyske gutter, og fire prosent av tyrkiske jenter. Voldsnivået i tyrkiske familier er tre ganger større enn i tyske familier. Ofrene er kvinner og barn, også guttebarn. Til tross for at guttene selv ofte er direkte ofre for voldsutøvelsen, identifiserer de seg med voldspersonen. Altså deres egen far. Så lenge disse faktaene forties, med en "naiv henvisning til rasisme", vil vi ikke forstå kjernen i de voldelige opptøyene, mener Schwarzer. Guttene oppdras i et ekstremt patriarkalsk miljø, der de lærer at en "ekte mann" er en voldelig mann. Og gjennom voldsbruken som mange oppdras i, læres de også

opp til å forakte søstere og mødre – de læres opp til kvinneforakt: "Voldsbruken er kjernen i mannsdominansen i enklavene. Vold er kult. Vold er nøkkelkjennetegnet på 'mannlig' identitet – særlig sterkt påkrevd når mannlighet rokkes ved og er utrygg." Schwarzer mener islamister utnytter disse unge mennenes håpløshet. De unge tilbys ny og stolt identitet, mot at de skal få både deres egne kvinner og vantro til å underkaste seg dem. Når disse unge mennene skrek mot fransk politi under opptøyene i 2005, ropte de derfor ikke politiske slagord som under ungdomsopprørene i 1968. De ropte "horesønner" til politiet.^{xi}

En annen lite omtalt faktor bak opptøyene, er Frankrikes politikk knyttet til flerkoneri. Frem til 1993 tillot fransk lov muslimske menn å hente inntil fire koner fra opprinnelseslandet. Ja, du leste riktig. Loven må definitivt kunne sies å ha vært et håndslag til menn, og ikke til kvinner. Gjennom det franske lovverket etablerte derfor flerkoneri seg, og har fortsatt å blomstre. Det anslås at Frankrike i dag huser 30 000 polygame familier. Konsekvensene er store boligproblem, da det er vanskelig å finne passende leiligheter, særlig i enklavene, som kan huse familier på 20 – 30 personer. Og konsekvensen er at barna, og i denne sammenhengen guttebarna, ofte får en dårlig oppdragelse. De oppdras i gatene, der gjenger herjer. De er under liten familiær og sosial kontroll, og den enkelte guttens nærhet til faren er lav. Moren er ofte dårlig integrert og har dermed svake sosiale og intellektuelle ressurser å tilføye barna.^{xii}

Islamismens fremmarsj på bekostning av jenter og kvinners kår, rapporteres det også om fra skoler i Frankrike med større innslag av muslimske elever. Den største sosiale endringen i skolene er kontroll og seksuell trakassering av jenter og kvinnelige lærere, samt et uttalt jødehat. Den danske skribenten og forfatteren Helle Merete Brix har i en kronikk blant annet gått gjennom en bok skrevet av en anonym fransk historielærer. Boken viser entydig hvordan antisemittisme, rasisme og sexisme preger skolene i innvandrer-tette strøk. Eksempelvis forteller en lærer om hvordan en kunnskapstørst og aktiv muslimsk tenåringsjente, bringes til taushet i klasserommet av jevnaldrende muslimske gutter. Guttene knebler jenta ved å stemple henne som et "skittent ludder". Læreren forstår at andre muslimske jenter vegrer seg for å ytre seg i klassetimen, i frykt for å bli møtt med samme karakteristikk. Boken gir også eksempler på klasser som kontrolleres av unge islamister. Islamistene kritiserer muslimske jenter hvis de har "for trange" klær, og de støtter åpent flerkoneri uten å bli motsagt av medelever og lærere. Mange muslimske elever protesterer på grunnleggende verdier i den franske republikken, som likestilling mellom kjønnene og likeverd mellom alle borgere. Jødiske elever trakasseres systematisk verbalt og også fysisk. På mange skoler er det vanskelig for lærere å undervise om Holocaust, da muslimske elever i fullt alvor mener at jødeutryddelsen er et historisk falsum, oppdiktet av jødene selv. Det har de lært i moskeen. Flere og flere jødiske foreldre ser seg nødt til å ta barna ut av den offentlige skolen for å beskytte dem mot mobbing og fysisk vold.^{xiii}

I enkelte enklaver er religiøse ledere oppnevnte til sosiale og politiske ledere. De har åpent erklært deres territorier for muslimske. Et eksempel er fra byen Roubaix. Ved utkanten av et muslimdominert

område, møtte en ledende imam ordføreren. Imamen erklærte territoriet for sitt. Ordføreren hadde ingen autoritet å stille opp med.^{xiv}

Islamisters makt over vanlige folks hverdagsliv i Europa, synes å ha nådd lengst i Frankrike. Det var nettopp derfor Frankrike innførte forbud mot hijab i skolen i 2004, og i likhetens navn, også forbud mot andre former for prangende religiøse symboler. Forbudet mot hijab er et forsøk på å frariste islamistene makt i skolen.

Spørsmålet er om islamiseringen har gått så langt, og den muslimske befolkningen har blitt så stor, at utviklingen ikke kan snus. 20 – 30 prosent av den franske befolkningen under 25 år er muslimer. Muslimer har langt høyere fødselsrate enn franskmenn. Kombinert med den høye innvandringen, særlig gjennom henteekteskap, tyder det på at Frankrike blir det første landet i Europa med et muslimsk flertall. Dette vil antakelig skje innen 25 år.^{xv} At den franske regjeringen fører dialog med et nasjonalt råd for muslimer for å bedre integrasjonen, et råd som har vist seg å være ytterliggående, har skapt sterk kritikk fra sekulære muslimer i landet. De sekulære føler seg sviktet av staten, som er et gjennomgående trekk jeg har registrert Europa over.^{xvi}

ⁱ Anslagene varierer mellom fem og ti millioner. Det er faktisk ingen som kan si hvor mange med innvandrerbakgrunn som bor i Frankrike. Årsaken har sine historiske forklaringer, det vil si registreringen av jøder under andre verdenskrig. Den franske filosofien knyttet til innvandrere og integrering er slik: har du fransk statsborgerskap, er du per definisjon fransk og derfor registrert som fransk. Alle er like under den franske republikkens verdier. Dette gjør det selvsagt svært vanskelig for den franske staten i dag hva gjelder for eksempel forskning innen integreringsfeltet for å finne verktøy til å løse de omfattende problemene. Se for eksempel Jyllands-Posten, 11. april 2005, og Weekly Standard, 17. juli 2002.

ⁱⁱ Samira Bellil: *Dans l'enfer des tournantes* (Paris, 2002).

ⁱⁱⁱ Fadela Amara: *Varken hora eller kuvad* (Stockholm 2005).

^{iv} [BBC.co.uk](http://www.bbc.co.uk), 8. april 2006, og Time.com, 2. oktober 2004, og SignandSight.com, 22. november 2005.

^v SignandSight.com, 22. november 2005.

^{vi} Fadela Amara, op.cit. Samira Bellil døde året etter av magekreft, bare 31 år gammel. Hun var da utstøtt av både familien og nabolaget fordi hun hadde fortalt offentlig om de skammelige forholdene for jentene i enklavene.

^{vii} Times Online, 4. desember 2004.

^{viii} CBS News, 16. mai, 2004.

^{ix} Time, 24. november, 2002.

^x ”Madame, skolen er muslimsk! – Sharia vinner innpass i Europa”, av Helle Merete Brix (www.rights.no 15. februar 2005).

^{xi} SignandSight.com, 22. november 2005.

^{xii} Frankfurter Allgemeine, faz.net, 16. november, 2005.

^{xiii} Helle Merete Brix, op.cit. Boken Brix refererer til er skrevet under pseudonymet Emmanuel Brenner, og heter *Republikkens tapte territorier (Les Territoires perdus de la Republique)*, utgitt på Mille et une nuits i 2004. De samme forholdene fremkommer i en rapport som Det franske undervisningsdepartementet prøvde å hemmeligholde, *Les signes et manifestations d'appartenance religieuse dans les établissements scolaires* (2004).

^{xiv} Weekly Standard, 15. juli, 2002.

^{xv} Times Online, 26. januar, 2004. Hva gjelder min bemerkning om henteekteskap, finnes det, så langt jeg kjenner til, ingen offentlig statistikk på området. Likevel kan det slås fast at henting av ektefeller er, som i andre land i Europa, den største kilden til innvandring. Det er liten grunn til å tro franske innvandrere henter ektefeller i opprinnelseslandet i mindre grad enn innvandrere i andre europeiske land. Tatt i betraktning den dårlige integreringen, er det tvert om grunn til å anta at praksisen er utbredt. I mars 2003 spurte jeg lederen for den tyrkiske organisasjonen *Elele* i Paris, Pernaz Hüküm, om utbredelsen av henteekteskap. Hüküm anslo at rundt 90 prosent av unge tyrkere i Frankrike giftes bort i ”indre Anatolia”. *Elele* jobber mot tvangsekteskap blant tyrkere.

^{xvi} Jyllands-Posten, 11. april, 2005.